

Nyugodt jövő

Kivándorlok a Hangya Allamokba,
 ott élek majd nyugalomban tovább.
 A hangyaelnök ötszáz hangyaévig
 épített nekem kutatószobát.
 Nézem — közömbös, pontos kívülálló —
 a véres kis vashangya bajokat.
 Nem lázongok a hangyaállam ellen,
 ott nem lesz bennem részvét, sem harag:
 előkelő és elmélyült tudósként
 vizsgálgatok összefüggést, okot.
 Tisztán látok, és hideg távlatokban
 mérek meg majd parasztot, zsarnokot.
 És nem lesz üldözési mániám, ha
 tudom, hogy az ártatlant sem kímélik,
 s nem viszket attól a tenyerem, ha
 a becsületet a piacon kímérik.
 Vérbő és zsíros ettől lesz az élet —
 jegyzetelem a vastörvényeket.
 Kajánul ismerem fel itt is, ott is
 a szenvedő, tilalmas géneket.
 De nem érint az igazságtalanság.
 a hangyavérfürdő gyásza rám nem szakad,
 az első napsugárnál seprővel és lapáttal
 összetakarítom a holtakat.
 A hangyadög-bűz orromig nem ér fel,
 mint millió, fényes kis mákszemet,
 kiseprém majd a reggeli szeméttel
 a hangya-jajjal eltelt életet.
 S ha kedvem és időm még engedi,
 a filozófusok és művészhangyák
 gyakorlatára építve lefektetem
 az ESZMEKERESKEDELEM alapját.
 (Mert ez a múlt és jövő tudománya,
 beteljesít legendás vágyakat:
 az alkimisták helyett ők csináltak
 a semmiből végül is aranyat.)
 Olyan leszek ott én is, mint az isten,
 nem látnak majd, de tudják, hogy vágyok.
 S én látom őket, mégse fáj a sorsuk,
 mert más mértékkel mérnek a nagyok.

Régi hibánk

Alfred Döblinnek

*A fantázia mérgezi, bizony az életet:
egyik szép szeretőt akar, a másik, meglehet,
a szépségben talál hibát és keres kedveset.*

*Akinek van már kenyere: szabadságot kíván,
aki szabad és gondtalan vágyik kötés után.
A való valószínűtlenül ül a fantázián.*

*Hánynak mentsége az a nincs, amit a képzelet
csillogtat, táncoltat neki, sugallva: nem lehet.
Űl csalódottan, tétlenül, szidja az életet.*

*Hiába, hogy régi hibánk, s jól ismerik sokan,
száz ipar dolgozik azért — és busás haszna van —,
hogy fölizsítsa, s több legyen, ki vesztébe rohan.*

*Az egyik vastag könyvet ír, lázít és ostoroz,
másik videoszalagon kéjt undorral fokoz,
a harmadik fegyvert kínál, hatalmat sokszoroz.*

*Tudjuk pedig, enélkül is kegyetlen a világ,
mint a kiéhezett koca, fölfalja magzatát.
Nincs érző idegrendszere: nevel, öröl, levág.*

*S hogy felemésztő kínjaink növelje, elveket
sarjaszt bennünk és ördögi, szuggesztív képeket.
Küzdünk értük, nem kérdve, hogy az út hová vezet.*

OLÁH JÁNOS

Három szonett

SZÉTMÁLLIK MINDEN

*Szétmállik minden, amit megfogok,
a sors, e sunyi, vén kereskedő
észrevétlenül a fejemre nő,
hiába minden, alkudozhatok,*

*részeg álomként visszatántorog
minden, minden egyszerre lép elő,
ingem egyszerre szűk, egyszerre bő,
a legjobb annak, amit nem tudok.*